

Na drugoj strani

Jedan mladić koji je živeo i radio daleko od svog rodnog mesta uzeo se da vidi svoj zavičaj, i rešio se da se vrati kući i obiđe svoj dom. Vraćajući se kući, posle nekoliko dana putovanja naiđe tako na obalu jedne ogromne reke. Znao je da je njegov dom sa druge strane reke, ali nije znao kako da pređe na drugu obalu. Hodao je satima nizvodno, ali nije uspevao da nađe niti most niti kakvog skeledžiju. Zatim se vratio odakle je krenuo, pa pošao uzvodno, ali ni tamo mosta nije bilo. Polako je počelo da pada veče, mladić već umoran od pešačenja sedeo je na jednom kamenu već razmišljajući da li da odustane od svog putovanja, kada na drugoj obali reke ugleda budističkog monaha. - Molim vas, možete li mi reći kako da pređem na drugu stranu! - viknu mladić. Monah se začas zamisli pa mu odgovori: - Sinko, ali ti si već na drugoj strani!

Košulja srećnog čoveka

To se dogodilo u jednom kraljevstvu daleko, daleko odavde. Kraljevstvom je vladao kralj koji je imao jednu ćerku. Jedne godine ona se razbolela, kralj je zvao najbolje lekare koje je mogao da nadje, međutim nijedan od njih nije uspevao da je izleči. Na kraju pozvao je mudrace, i nakon što pregledaše princezu rekoše mu: - Za njenu bolest postoji samo jedan lek. Mora da nosi košulju srećnog čoveka tri dana, to će je izlečiti. Donesi nam tu košulju. Sav srećan što su konačno pronašli način da izleče njegovu ćerku, kralj sazva četvoricu svojih najboljih slugu i posla ih na četiri strane sveta da pretraže celo kraljevstvo, nađu srećnog čoveka i donesu njegovu košulju. Posle nekog vremena prvi sluga se vratio ali bez košulje: - Otišao sam do kraja tvog kraljevstva i nisam uspeo da pronađem niti jednog srećnog čoveka. Nakon njega vratiše se i drugi i treći sluga takođe praznih ruku, jer srećnog čoveka nisu uspeli da nađu. Naposetku dođe i četvrti sluga i kada ga kralj upita je li je uspeo, sluga mu odgovori: - Pitao sam svuda i svraćao u svaki dom tražeći nekog ko je srećan, međutim bez uspeha. I već sam bio umoran i spreman da se vratim nazad kad mi u jednom selu na kraju kraljevstva rekoše da postoji čovek koji živi pored obližnje reke i koji je srećan. I doista, kada sam se spustio do reke pronađoh napokon srećnog čoveka. - I - upita kralj - jesi li doneo njegovu košulju? - Ali vaše veličanstvo - odgovori sluga - on nije imao košulju.

Ne znam

Ruska narodna priča

U jednom mestu negde u Rusiji živeo je i radio jedan pravoslavni sveštenik koji se razlikovao od većine sveštenika kako hrišćanske tako i drugih religija - bio je istinski religiozan. Još od kako se školovao za sveštenečki poziv zanimalo ga je da pronađe odgovore na neka od najzagonetnijih pitanja našeg postojanja: Ko smo mi? šta radimo na ovoj zemlji i kuda to idemo? Nakon dvadesetak i nešto godina razmišljanja i odgonetavanja, došao je do jednostavnog odgovora: -"Ne znam. Čitav život sam posvetio tome da

pronadjem odgovore i zato sada moram biti iskren prema sebi i reći da stvarno ne znam." Sledećeg jutra dok je išao ka crkvi kako bi održao jutarnju molitvu, na jednoj raskrsnici presrete ga jedan kozak - policajac: -"Stoj!" - viknu kozak koji beše tog jutra naročito neraspoložen, valjda zato što ga je žena nešto iznervirala -"ko si ti i kuda si krenuo?" Sveštenik se malo zamisli, i u svetlu svojih sinoćnjih otkrovenja odgovori -"Ne znam." -"Ne znaš?!" - iznenadi se kozak - "svako jutro gledam te kako prolaziš ovuda, kako ideš u crkvu i vraćaš se nazad, svako jutro događa se isto, i ti meni kažeš da ne znaš! Sa mnom si našao da se šegačiš?! E, kada je tako, sada ćeš provesti dan iza rešetaka da se malo opametiš. Uhapšen si!" - i povede sveštenika ka stanici. Sveštenik bez reči pođe s njim, uđoše u stanicu, kozak otključa vrata ćelije gde su bivali zatvarani neposlušni građani, sveštenik mirno uđe unutra i u trenutku kada se kozak spremio da za njim zatvori vrata sveštenik progovori: -"Eto vidiš da nisam zanao gde sam jutros krenuo."

Promena

Kineski car, nadaleko poznat po svojoj rđavoj naravi ušao je u sobu svoje buduće žene, jedne od najlepših žena u celoj Kini. Njen brak sa carem bio je ugovoren bez njenog pristanka. Ušavši u njenu sobu, zatekao ju je kako bezvoljno sedi na krevetu odsutno gledajući ispred sebe. - "Zdravo lepotice" - obrati joj se, ali osta bez odgovora. - "Upravo sam te pozdravio, i kad ti se obratim očekujem od tebe odgovor, jel jasno to?" - obrecnu se car, ali ponovo osta bez odgovora. Nikada se do sada nije desilo da ga iko ignoriše. Kako je ipak pred njim sedela prelepa devojka a ne neki od slugu, car suzdrža svoj bes i pokuša da otpočne razgovor drugačijim tonom: - "U čemu je problem? Šta te muči?" - reče naposletku. - "Dve stvari" - napokon mu odgovori - "Prva je to što su me udali za tebe protiv moje volje. A druga stvar je što se pitam da li ti stvarno imaš toliku moć da možeš da utičeš da se stvari promene?" "Šta!" - viknu car - "Kako se usuđuješ da uopšte tako razgovaraš samnom! Naravno da mogu sve da promenim, dovoljno je da samo puknem prstima i sve što poželim biće izvršeno. Šta je to što bi želela da se promeni?" - "Tvoja narav i moj verenik" - odgovori ona, ustade i laganim korakom izađe iz sobe, ostavljajući za sobom miris mladosti i tišinu.

Sasvim mirno

Tog dana u selu je zavladao panika. Upravo su čuli da se ne tako daleko nalazi neprijateljska vojska poznata po svojoj surovosti, i da se kreće u njihovom pravcu. Vrlo brzo svi stanovnici napustiše selo u strahu, osim jednog starca koji ne beše voljan da ode. Kada su neprijateljski vojnici stigli u selo počеше da pale i pljačkaju napuštene kuće, kada u dvorištu jedne od njih spaziše starca koji je sedeo sasvim mirno. Bili su veoma iznenađeni što su ikoga zatekli u selu. Vrlo brzo stigao je i ozloglašeni komandant i obratio se starcu: "Ti starče mora da si lud kada nisi pobjegao. Da li si svestan da mogu u trenutku da ti odrubim glavu ovom sabljom, a da i ne trepnem"? - "Pa šta, ja mogu u svakom trenutku da umrem, a da i ne trepnem" - odgovori starac, sasvim mirno.

Ivo Andrić

LEGENDA O TRI DRVETA

Bila jednom tri drveta koja su stajala na brdašcu u šumi. Razgovarali su o svojim nadama i snovima, kada je prvo drvo reklo: "Jednog dana želim da postanem kovčeg sa blagom. Trebalo bi da me napune zlatom, srebrom i vrednim nakitom i da me ukrase najlepšim duborezom, kako bi svako mogao da vidi moju lepotu." Drugo drvo je nastavilo: "Jednog dana biću neki ogromni brod. Preko vode ću prevoziti kraljeve i kraljice i ploviću sve do kraja sveta. Svako će se osećati siguran i zaštićen na mojoj palubi." Konačno je treće drvo dobilo reč: "Želim da narastem u najveći i najpravije drvo. Ljudi će me videti sa vrha brda i pri tom misliti na nebo i na Boga, kome sam ja tako blizu. Biću najveće drvo svih vremena i ljudi će me se sećati." Nakon što se drveće nekoliko godina molilo da se njihovi snovi obistine, jednoga dana kraj njih je prošlo nekoliko šumara. Kada su došli do prvog drveta, jedan od njih je rekao: "Ovo drvo izgleda veoma jako. Mislim da će moći dobro da se proda nekom stolaru." I, počeo je da obara drvo. Drvo je bilo srećno jer je mislilo da će stolar od njega napraviti škrinju sa blagom.

Kod drugog drveta šumar je rekao: "Ovo drvo mi izgleda dosta jako, njega sigurno mogu prodati nekom brodogradilištu." Drvo je bilo srećno jer je mislilo da je na najboljem putu da postane snažan brod.

Kada je šumar došao do trećeg drveta, drvo se preplašilo. Mislilo je da se, ako ga budu oborili, njegovi snovi nikada neće ostvariti. Jedan od ljudi je rekao: "Moje drvo ne mora biti ništa posebno, zato ću uzeti ovo" a zatim je snažno zamahnuo sekirom.

Kada je prvo drvo dospelo do stolara, on je od njega napravio korito. Stavio ga je u štalu i napunio senom. To nikako nije odgovaralo onome čemu se drvo nadalo i za šta se molilo. Drugo drvo je obrađeno i od njega je napravljen mali ribarski brod. Njegovi snovi da postane moćni brod, koji će prevoziti kraljeve preko vode, nisu se ostvarili. Veliko drvo je isečeno na balvane koji su ostavljeni u mraku. Prošle su godine i sva tri drveta su zaboravila svoje snove.

Jednoga dana su u štalu došli čovek i žena. Žena je rodila dete, pa su ga spustili na seno u jaslje, napravljene od prvog drveta. Jaslje su bile postavljene u štali i ispunjene senom. Čovek se nadao da će uspeti da napravi neki krevetac za svoju bebu, a za to su jaslje bile dovoljne. Drvo je osetilo da se ovde nešto posebno dešava i znalo je da će u tom trenutku imati priliku da nosi najveće blago svih vremena.

Mnogo godina kasnije grupa muškaraca se ukrcala na brodić koji je bio napravljen od drugog drveta. Jedan od njih je bio veoma umoran i legao je da spava. Dok su bili na jezeru, počelo je strašno nevreme i drvo se plašilo da neće biti dovoljno jako da zaštiti sve ljude. Ljudi su probudili Onoga koji je spavao. On je ustao i povikao: "Mir!" i bura je odjednom utihnula. Tada je drvetu bilo jasno da je u svom truplu nosilo kralja nad kraljevima.

Nešto kasnije, došao je neko po treće drvo. Vukli su ga preko ulice, dok su ljudi ismevali Onoga koji ga je nosio. Zaustavili su se na jednom posebnom trgu; čovek je bio zakucan za drvo, a zatim uspravljen, kako bi izdahnuo na vrhu brda. Kada je

došla nedelja, drvo je shvatilo da mu je bila dodeljena čast da stoji na vrhu brda i da bude blizu Boga, onoliko koliko je moguće. Na njemu je bio razapet Isus.

Čak i onda kada nam izgleda da se stvari ne odvijaju onako kako mi želimo, onako kako sanjamo, trebalo bi da znamo da Bog ima plan za nas. Kada mu ukažemo poverenje, daće nam ogromne darove. Svako od tri drveta je dobilo ono što je želelo, samo ne na onaj način kako su sami zamislili. Mi ne znamo uvek kakav plan Gospod ima za nas. Ipak, možemo znati da čak i onda kada njegovi putevi nisu naši putevi, služiće nam na najbolji mogući način.

PRAVA VELIČINA

Pre mnogo godina jedna učiteljica zamolila je svoj razred da napiše sastav sa temom prava veličina. Među učenicima nalazila se jedna devojčica iz siromašne i neobrazovane porodice. Učiteljica nije očekivala od nje neki izuzetan sastav. Međutim, ono što je devojčica napisala tako je duboko uticalo na nju da je odlučila da ovaj napis pošalje novinama. Predmet je izazvao neuobičajeno zanimanje. Novine iz cele zemlje prenele su sve što je devojčica napisala. Njeno ime ljudi su već zaboravili, niko ga se više ne seća, ali ono što je napisala još uvek zvuči istinito. Evo jednog izvoda: "Čovek ne može dostići pravu veličinu ako se muči za nju. Možete je steći kada je ne tražite. Lepo je imati dobru odeću. Ona vam umnogome olakšava da pristojno delujete, ali znak prave veličine ostvarene u vašem životu pokazaće se onda kada tako delujete iako odeća nije tako dobra kako bi to trebalo da bude. Roditelji moje mame dok je još bila devojčica, imali su jednu ptičicu koju su zvali Bil. Jednog dana ptičica je slomila nogu. Mislili su da je treba ubiti, ali sledećeg jutra našli su je kako peva oslonjena na svoju nepovređenu nogu. To je prava veličina. Jedna žena oprala je rublje u kome je bilo mnogo velikih komada i obesila ga na užu. Už se prekinulo i rublje je palo u prašinu, ali ona nije izgovorila nijednu reč. Ponovo je sve oprala ali ovoga puta rublje je prostrla po čitavoj travi tako da nije moglo da padne. Te noći neki pas prljavim nogama pretrčao je preko njega. Kada je videla šta se dogodilo, ona je sela i kazala: "Zar nije smešno što ništa nije obišao" To je prava veličina, ali samo oni koji su prali ovako veliko rublje mogu da je prepoznaju."

ISTINITA PRIČA

Čovek je sedeo na stanici metroa u Vasingtonu D.C. i počeo da svira violinu. Bilo je hladno decembarsko jutro. Svirao je šest Bahovih komada oko 45 minuta. Za to vreme, posto je bilo radno jutro, izračunato je da je bar hiljadu ljudi prošlo kroz stanicu, najveći broj njih odlazeći na posao. Nakon tri minuta sredovečni čovek je primetio muzičara koji svira.

Usporio je, zastao na par sekundi a onda požurio da stigne na vreme. Minut kasnije, violinista je primio prvi dolar kao napojnicu: žena mu je bacila dolar u kutiju bez zastajanja, i nastavila da hoda. Nakon par minuta neko se naslonio na zid da ga sluša, ali je onda čovek pogledao na sat i ponovo počeo da hoda. Očito je kasnio na posao.

Najviše pažnje je pokazao trogodišnji dečak. Majka ga je pošurivala ali je dete zastalo da čuje violinistu. Majka ga je povukla i dete je nastavilo da hoda neprestano se osvrćući. Takvu reakciju pokazalo je još nekoliko dece, ali svi roditelji bez izuzetka, primorali su ih da nastave dalje.

Za 45 minuta sviranja, samo šest ljudi se zaustavilo i kratko slušalo muziku. Oko 20 je dalo novac, ali su nastavili da hodaju normalnom brzinom. Sakupio je 32\$. Kada je prestao da svira, nastala je tišina ali to niko nije primetio. Niko nije zatapšao niti je pokazao bilo kakvu reakciju.

Niko nije znao da je violinista bio Joshua Bell, jedan od najboljih muzičara sveta. On je svirao neka od najintragantnijih dela ikada napisanih, na violini vrednoj 3,5 miliona dolara. Dva dana pre sviranja u metrou, Joshua Bell je rasprodao koncert u Bostonskom pozorištu gde je karta koštala 100\$.

Ovo je stvarna priča. Joshua Bell je svirao inkognito u okviru eksperimenta koji je organizovao list Vashington Post, o percepciji, ukusu i prioritetima koje ljudi imaju.

Osnovno pitanje za eksperiment je bilo:

Na javnom mestu u neadekvatno vreme:

Da li primećujemo lepotu?

Da li zastajemo da bismo u njoj uživali?

Da li prepoznamo talenat u neočekivanom kontekstu?

Jedan od mogućih zaključaka ovog iskustva mogao bi biti:

Ako nemamo minut da zastanemo i slušamo jednog od najboljih muzičara sveta koji svira najbolju ikad napisanu muziku, koliko drugih stvari onda tako propuštamo?

RODITELJSKA MUDROST

Nedavno sam od Stephena Glenna čuo priču o slavnom naučniku iz područja medicine. Neki ga je novinar upitao zašto je on toliko kreativniji od prosečnih osoba. Šta ga je to toliko uzdiglo od svih drugih? Odgovorio je da je, po njegovom mišljenju, uzrok tome događaj u njegovoj drugoj godini. Pokušavao je da dohvati bocu mleka iz frižidera, ali je bila klizava, pa mu je ispala, a sve se mleko prolilo po podu. Čitavo more mleka! Kada je mama ušla u kuhinju, umesto da viče ili ga kazni, samo je kazala: "Roberte, kakav si veliki i prekrasan nered napravio! No, šteta je već učinjena. Želiš li da se poigraš u mleku pre nego što ga počistimo?" To je i učinio.

Nakon nekoliko minuta mama je kazala: "Znaš, Roberte, svaki put kada učiniš ovakav nered, moraš ga i počistiti i sve vratiti kako je i bilo. Šta misliš da sada to učinimo? Uzećemo sunđer, peškir ili krpu. Šta bi ti najviše voleo?" On je odabrao sunđer, pa su zajedno počistili nered. Mama je zatim rekla: "Znaš, ovo što smo videli je propali pokušaj nošenja velike boce mleka dvema malenim ručicama. Hajdemo sada u dvorište da napunimo bocu vodom i da vidimo da li možeš da otkriješ način

nošenja bez prolivanja." Maleni je dečak naučio da je to moguće ukoliko obema rukama uhvati bocu pri vrhu. Kakva divna lekcija!

Naučnik je dodao da je u tom trenutku shvatio da se ne treba bojati pogrešaka. Baš suprotno tome, naučio je da su pogreške samo dobra prilika za saznavanje nečega novog. To je i suština naučnih eksperimenata. Čak i ukoliko eksperiment "ne radi", obično možemo naučiti nešto vredno iz njega.

ISTRAJNOST SE ISPLATI

Za vreme krize tridesetih godina prošlog veka jedan nezaposleni politički karikaturista tragajući za poslom obratio se jednom poznatom listu. Brzo su ga obavestili da listu nije potreban karikaturista. Nije dopustio da ga negativan odgovor obeshrabri, već ga je prihvatio kao izazov, kao podsticaj da uloži veće stvaralačke napore. Seo je, nacrtao jednu karikaturu i poslao je uredništvu ovog lista. Svake sedmice crtao je i istom uredništvu slao po jednu karikaturu. Posle pedeset i dve sedmice i pedeset i dve karikature, od lista još nije bilo nikakvog odgovora. Morao je da prizna da je njegova hrabrost počela pomalo da slabi. Međutim, ipak je odbio da se preda. Nova karikatura prikazivala je visoku zgradu bez prozora i vrata na prvom spratu. Jedan čovek očajnički je trčao oko zgrade vičući: "Sigurno postoji neki put koji vodi unutra! "Ovoga puta redakcija je poslala telegram: "Dođite, postali ste naš član. Mi smo se predali!"

SOK OD POMORANDŽE

Priznati stručnjak na polju ljudskih potencijala držao je predavanje. Nakon uvodnog govora, on uze pomorandžu u ruke i zagonetno upita publiku: "Ako stisnem iz sve snage ovu pomorandžu, šta će izaći iz nje?" Neka mlada devojka iz prvog reda dobaci: "To vam je jako glupo pitanje. Ako stisnete pomorandžu onda će iz pomorandže izaći sok od pomorandže. To je ono što je unutra. Ne može ništa drugo izaći iz nje." Stručnjak reče: "Tačno. To i jeste odgovor na moje pitanje. Razlog za to što će iz pomorandže izaći pomorandžin sok je taj što je samo to unutra. A sad, ako proširimo metaforu, i zamislimo da vas neko tako stisne. Da vas stisnu vaši problemi, brige, strahovi, da vas ogovaraju, da vas neko uvredi, da vam nanese bol i sl. I iz vas izađu bes, mržnja, prezir, strah, ljutnja, zloba, itd. Vi biste rekli da je to izašlo iz vas zbog toga što vam je neko rekao ovo ili uradio ono, ali prava istina je da je ono što iz vas izađe - ono što nosite u sebi. Zapamtite, iz vas će uvek i baš uvek izaći ono što je u vama ako vas neko 'stisne'. Iz pomorandže nikada neće izaći sok od jabuke. Isto tako iz vas nikad neće izaći ono što već nije u vama."

PRINCEZA NA ULICI

Kada sam počinjao da učim za rabina, zbunjivalo me je pitanje značenja religije. Da li je suština u tome da se bude dobar čovek, ili da se bude blizak Bogu, ili da se uzdržavamo od greha, ili sve to zajedno? Onda sam jednog dana, dok sam bio u rabinskom koledžu u Jerusalimu, posmatrao kako ulicom prolazi jedan siromašni stari rabin, koji je bio disident u Rusiji pre nego što je došao u Izrael. Znao sam za njegovu reputaciju i divio sam se njegovoj hrabrosti da se suprostavi Staljinu u

najgorim godinama sovjetske torture. Bio je čudan dan, padao je sneg u Jerusalimu - što se retko događa. Rabin je polako išao po snegu, u cipelama koje nikako nisu mogle da ga zaštite od hladnoće. Jedino što je bilo na njemu, a iole moglo da ga zaštiti od hladnoće, bio je šal, čvrsto umotan oko vrata. Iz daljine sam video kako je naišao na staru prosjakinju. Pružila je ruku ka njemu, on je zavukao svoju ruku u džep i dao joj nekoliko novčića. Ali, pošto se tresla od hladnoće, nije mogla dobro da upravlja prstima i novčići su pali u sneg. Rabin ih je pokupio i stavio joj u džep. Zatim je skinuo šal, omotao joj oko vrata, i nastavio svojim putem. Dve nedelje kasnije, našao sam se u istoj sinagogi sa pobožnim rabinom. Ispričao sam mu šta sam video i pitao ga zašto je rizikovao svoje zdravlje zbog nje. "Uradili ste to iz milosrđa, zar ne? Jer ste hteli da učinite dobro delo?" "Ne", rekao je on, sa приметnim ruskim naglaskom. "Učinio sam to jer sam video princezu na ulici, koja nije imala svoje uobičajeno kraljevsko odelo, pa sam joj pozajmio svoje."

Tada sam shvatio svrhu vere. Religija nas uči da prepoznamo plemenite i kneževske potencijale svakog ljudskog bića, i navodi nas da se prema njima ponašamo u skladu sa njihovim plemenitim poreklom. I dok nas vera uči da to prepoznamo u svakom ljudskom biću, stid nas uči da to prepoznamo u sebi, zato što ima trenutaka kada to zaboravljamo.

Šmuli Boteah

NAJVIŠA CENA

Draguljar je sedeo za stolom i kroz izlog svoje otmene trgovine posmatrao prolaznike. Neka se devojčica približila trgovini i prislonila nosić na izlog. Kao nebo plave oči radosno zasjaše kad ugleda jedan od izloženih predmeta. Ušla je odlučno i prstom pokazala ogrlicu od modrog tirkiza.

"To je za moju sestru. Možete li mi je zapakovati kao dar?"

Trgovac s nevericom pogleda devojčicu i upita: "Koliko novca imaš?"

Ona se podiže na prste, stavi na sto limenu kutijicu, otvori je i isprazni. Bilo je onde nekoliko manjih novčanica, šaka sitniša, nekoliko školjki i figurica.

"Hoće li biti dovoljno?", upita ponosno. "Želela bih starijoj sestri kupiti dar. Otkada nemamo mamu, ona obavlja sve poslove i nema ni trenutka vremena za sebe. Danas joj je rođendan. Uverena sam da će je dar veoma obradovati. Njene su oči iste boje kao taj dragi kamen."

Trgovac je otišao u malu prostoriju i u zlatnocrven papir zapakovao kutijicu.

"Uzmi i pažljivo ponesi", reče devojčici.

Ona uze paketić kao pobednički pehar i ponosno izađe iz trgovine.

Sat vremena kasnije u trgovinu uđe prekrasna devojka s kosom boje meda i divnim modrim očima. Stavi na sto kutijicu koju je trgovac pažljivo zapakovao i upita: "Ova je ogrlica kupljena u Vašoj trgovini?"

"Da, gospođice."

"Koliko je koštala?"

"U mojoj trgovini cene su stvar poverenja, tiču se samo mene i mojih kupaca."

PSIĆI NA PRODAJU

Vlasnik jedne prodavnice držao je iznad vrata natpis na kome je pisalo "Psići na prodaju". Natpisi na neki način privlače i decu, pa je sasvim prirodno što je jedan mali dečak stao ispred tog znaka i vlasnika zapitao: "Za koliko novca nameravate da prodate te kućice?" Vlasnik radnje je odgovorio: "Za nekih trideset do pedeset dolara." Dečak se mašio za džep i izvadio sitninu. "Imam dva dolara i trideset sedam centi." - rekao je. "Da li biste mi dozvolili da uđem da ih vidim?" Vlasnik radnje se nasmejao, a zatim zviznuo, pa je iz kućice za pse izašla kuja i otrčala do drugog kraja radnje. Za njom je trčalo pet nežnih, sitnih loptica od krzna. Jedan psić je poprilično zaostao za njima. Dečak je odmah učio da psić koji zaostaje šepa, pa je pitao: "Šta nije u redu sa ovim malim psom?"

Vlasnik je objasnio da je veterinar pregledao to kućence i da je utvrdio da ima iščašen kuk. Uvek će šepati. Uvek će biti takav. Dečak se uzбудio. "Želim da kupim baš tog psića."

Vlasnik radnje mu je rekao: "Ne, ti ne želiš da kupiš baš tog psića. Ako ga stvarno želiš, pokloniću ti ga."

Dečak se veoma uznemirio. Pogledao je vlasnika radnje pravo u oči, i preteći prstom rekao: "Ne želim da mi ga poklonite. Taj mali pas vredi isto toliko koliko i ostali psići, sada ću vam dati dva dolara i trideset sedam centi, a pedeset centi plaćaću vam mesečno sve dok ga ne isplatim."

Vlasnik radnje ga je ubeđivao: "Ti ustvari, ne želiš da kupiš tog psića. On nikada neće moći da trči, skače i igra se sa tobom kao ostali psi."

Tada je mali dečak seo, povrnio nogavicu pantalona da bi pokazao svoju uvrnutu levu nogu u velikoj metalnoj protezi. Pogledao je vlasnika radnje i nežno odgovorio: "Vidite. Ni ja ne mogu dobro da trčim, a tom kućencetu potreban je neko ko će ga razumeti!"

Jednom bese jedan mali dečak koji je imao losu narav. Njegov otac mu je dao punu kesu eksera i rekao mu je da svaki put kada pobesni i izgubi kontrolu nad sobom, zakuca jedan ekser u ogradu. Prvog dana dečak je zakucao 37 eksera na ogradu. Tokom sledećih nekoliko meseci on je naučio da kontrolise svoj bes i broj ukucanih eksera se smanjivao. Otkrio je da je lakse kontrolisati svoju narav, nego zakucavati eksere u ogradu.

I tako je dosao dan, da tokom celog dana nije pobesneo. On je rekao to svom ocu, a otac mu je kazao da svakog dana koga bude uspeo da kontrolise svoje ponasanje, iz ograde iscupa jedan ekser. Dani su prolazili i jednoga dana dečak je bio u stanju da kaze svom ocu da je iscupao sve eksere. Otac je uzeo sina za ruku i odveo ga do

ograda i rekao: "Dobro si uradio sine moj, ali pogledaj sve te rupe u ogradi. Ograda vise nikada neće biti ista. Kada u besu kaznes neku stvar, ona ostavlja oziljak, kao sto su ove rupe na ogradi. Mozes coveka ubosti nozem i izvuci noz i posle toga nije vazno koliko puta kaznes da ti je zao, rane ostaju".

Verbalna rana je isto tako bolna koliko i fizicka. Prijatelji su zaista retki dragulji, oni cine da se smesis, ohrabruju te da uspes u necemu, oni su spremni da te saslušaju, da podele tvoj bol, imaju lepe reci i uvek im je srce otvoreno za tebe...zato čuvaj svoje prijatelje.

Pet stvari u zivotu koje se ne mogu vratiti

Devojka je cekala avion u cekaonici jednog velikog aerodroma. Posto je trebalo dugo da čeka, odlučila je da kupi knjigu kako bi joj vreme brze prošlo. Uz knjigu kupila je i paketić keksa. Sela je u VIP cekaonicu kako je nitko ne bi uznemiravao. Kraj nje je bila stolica sa keksom, a sa druge jedan gospodin koji je citao novine. Kad je ona pocela uzimati keks i gospodin je uzeo jedan. Ona se sokirala, ali nista nije rekla i nastavila je citati knjigu. U sebi je pomislila: ma gledaj ti ovo, da samo imam malo vise hrabrosti, do sada bih ga vec udarila... Svaki put kad je ona uzimala jedan keks, covjek pored nje, ne obazirajuci se ni na sta, uzimao je isto tako jedan. Nastavili su tako dok nije ostao samo jedan u paketu i djevojka pomisli: bas me zanima sta ce sada napraviti!!!

Covjek uzme posljednji i podijeli ga na dvoje! Ovo je zaista previse, pomisli djevojka, sokirana uzme svoje stvari, knjigu, torbu i ode prema izlazu iz cekaonice. Kada se osjecala malo bolje, nakon sto ju je prosla ljutnja, sjela je na mjesto gdje nije bilo nikoga da bi izbjegla neke druge neugodne događaje. Zatvori knjigu i otvori torbu da je ubaci u nju. U tom trenutku ugleda paketic keksa jos uvijek netaknut. Postidje se kao kradljivac i tek tada shvati da je keks, isti kao njen, bio od gospodina koji je sjedio pored nje, ali koji je, bez sokiranja, nervoze ili prepotencije, podijelio i svoj posljednji komad sa njom, totalno suprotno od nje, kojoj su bili povrijedjeni ponos i osjecaji.

Jedan poznati govornik je počeo svoj seminar tako što je podigao novčanicu od 100 € u vis. U prostoriji je bilo ukupno 200 ljudi. Pitao je: "Ko želi ovu novčanicu?" Sve ruke su se podigle. Nastavio je: "Ovih 100 € daću nekome od vas, ali najpre ću još nešto uraditi." Zgužvao je novčanicu. Potom je upitao: "Da li je još uvek želite?" Sve ruke su bile i dalje u vazduhu. Zatim je nastavio: "A kad napravim ovo?" Bacio je novčanicu na pod i cipelama je utrljao u prljavi pod. Podigao je novčanicu. Bila je zgužvana i skroz prljava. "Dobro, ko je još uvek želi?", upitao je. Još uvek su sve ruke bile podignute. Onda je rekao: "Dragi prijatelji, upravo smo naučili jednu vrlo vrednu lekciju. Sta god da sam uradio sa ovom novčanicom, vi ste je hteli i dalje, jer ni u

jednom trenutku nije izgubila na vrednosti. U svakom trenutku je vredela 100 €. Često nam se dogodi u životu da nas neko odgurne od sebe, da padnemo nisko, da se osećamo kao izgužvani i bačeni u blato. To su činjenice iz svakodnevnog života. Ponekad se osećamo kao da ne vredimo ništa. Bez obzira šta vam se dogodilo u životu, ili će se tek dogoditi, vi nikada nećete izgubiti na vrednosti. Bili prljavi ili čisti, izgužvani ili ispeglani, vi ste i dalje neprocenjivi za sve one koji vas vole više od ičega na svetu. Naši životi se ne vrednuju prema onome šta radimo ili koga poznajemo, već prema onome što jesmo. Vi ste nešto posebno, ne zaboravite to. Ukoliko ovu priču ne podelite s drugima, nikada nećete saznati čiji život je dotakla, kom slomljenom srcu se obratila ili kakvu nadu je nekome pružila. Brojite svoje uspehe, a ne probleme i brige. Nemojte nikada oklevati probati nešto novo. I uvek imajte ovo na umu - jednostavni ljudi su sagradili Nojevu barku, a stručnjaci Titanik.”
